

Дѣдо Кънчо сви вежди ядовито и едри бръчки набраздиха челото му. Бездомникъ нѣкакъвъ, дошълъ отъ нѣйде си, дало му село парче хлѣбъ, и него не знае какъ да яде... Череши ли зазрѣятъ, круши ли или дини се чуютъ нѣкъде — Тодоранъ тамъ — той най-първи ще заяде... Че и по нивя, и по ливади, пакости дето ставатъ, — той сѣ прѣстъ ще има, неговитѣ волове сѣ вжтре... А хората гълчатъ; стока имъ е — на пждаръ сж я повѣрили — пждаря гълчатъ!... Месецъ вече какъ дѣдо Кънчо му е падналъ по диритѣ, но тоя пжтъ нѣма да му избѣгне отъ ржцетѣ... Той хвърли пълень съ умраза погледъ къмъ ливадитѣ, отъ кждето се чуваше звѣкането на конскитѣ букаи и като вихъръ се понесе надолу.

— Ами че не може ли пкъъ тая вечеръ да не ходишъ, тате! — обади се Милкана, смутена отъ мисълта, че ще бжде оставена сама.

— Не може!... Хората гълчатъ... Пкъъ и тоя синъ — Тодоранъ — ходи като мечка и прави пакости за сто души!... не може... Хм... Чакай да похапна баремъ, че тогава...

И дѣдо Кънчо бързо се повърна, клекна край огъня и засипва бобена чорба въ копанката, съ която винаги се гощаваше. После той засърба лакомо безъ да дочака чорбата да истине.

— Хж, яжъ и ти — покани той снаха си — яжъ, пакъ лѣгай... Та дошла, кайшъ, водата ха?... Видѣхъ азъ... свѣткаше се оная вечеръ кжде балкана.

Милкана преви колѣно до свекъра си и бавно засърба.

Дѣдо Кънчо изведнажъ спрѣ и се заслуша владено... После завъртѣ заканително глава, и засърба горещата чорба съ още по-голѣма бързина и лакомия...